

A karantén nyuszi

Mint mindenkit, minket is megijesztett a tavasszal hazánkba is „begyűrűzött” COVID 19, vagyis a koronavírus járvány, mivel férjem is, én is korunknál fogva a veszélyeztetett embercsoportba tartozunk. De nemcsak mi ijedtünk meg, hanem gyermekeink is. Védelmünk érdekében azonnali hatállyal leállították a családi összejöveteleket, az unokák heti rendszerességű látogatásait. Elláttak mindennel, amit csak kértünk, és amikor beadták a csomagokat, szigorúan maszkban és kellő távolságban tették azt. Én pedig fertőtlenítettem minden élelmiszert, kilincset és táskát.

Tulajdonképpen a folytonos fertőtlenítéssel el is ment a nap nagy része, de egy-egy kellemes sétára azért mindig maradt idő. Szerencsére csendes környéken lakunk, így legfeljebb egy-két emberrel találkoztunk, azokat is gondosan kikerültük. Természetesen amint kiléptünk lakásunk ajtaján, maszkot vettünk fel, hogy még a szomszédokkal se sikerüljön megfertőznünk egymást.

Így éldegéltünk kezdetben, de nagyon hiányoztak az unokáink. Hiába beszéltünk velük telefonon, az nem volt az igazi. Aztán rájöttünk, hogy az okostelefonokkal videohívást is lehet csinálni, így láthattuk is egymást. Később elkezdődött az online oktatás, ez adta az ötletet, hogy folytassuk az angolórákat a nagyobbakkal Skype-on. Ennek én is, ők is nagyon megörültünk, hiszen így két legyet üthettünk egy csapásra: tanultunk is, láttuk is egymást legalább monitorkép nagyságban, ami mégiscsak jobb, mint a telefon. Persze nem tökéletes, mert amikor „házhoz” jöttek, mindig kaptak finom ebédet is.

Mindez működött az iskolásokkal, de sehogy sem a négyéves legkisebbel. Vele is beszélgettünk rendszeresen, de mindig oda lyukadtunk ki, hogy megkérdezte:

- Mikor mehetek már hozzátok?

Hiába magyaráztuk, hogy nekünk is nagyon hiányzik, és hogy amint vége lesz a járványnak, azonnal jöhet, mindig az volt a válasza:

- Tudom, az a ronda koronás! Utálom! - és duzzogva elvonult.

Ez így volt minden alkalommal. Próbáltam mesélni is neki, de azt is elhárította.

- Majd amikor nálatok alszom, akkor meséld az ágyban!

Pedig nagyon szereti a „fejmesét”, vagyis azt, amit villanyoltás után összebújva talállok ki és mesélek neki a dacos kiskirálylányról és hű barátjáról, kicsi Jóskáról. Addig bonyolódik a történet, amíg el nem alszik. Hiába, mindennek megvan a maga helye és ideje, és ezen semmiféle járvány sem változtathat.

Így teltek a napok, közeledett a Húsvét. Azt tudtuk, hogy összcsaládi ebéd idén nem lesz, de majd csak kibírjuk valahogy. Igen ám, de mi lesz a Nyuszival?

Hogy őszinte legyek, nem nekem jutott eszembe először, hogy ezen törjem a fejem. Az én kis négyévesem egyik beszélgetésünk alatt egyszer csak megkérdezte:

- Amikor te kicsi voltál, akkor is jött a nyuszi?

Biztosítottam róla, hogy akkor is, sőt amikor az én anyukám kicsi volt, akkor is.

- Tényleg? - kérdezte elszontyolodva.

El sem tudtam képzelni, hogy mi a baj ezzel.

- Akkor a nyuszi is nagyon öreg. Akkor ő se jöhet emberek közé - állapította meg.

Logikus, ha a nagyszülők nem találkozhatnak senkivel, akkor nyilván az öreg nyuszinak is otthon kell maradnia, mert különben elkaphatja a „koronást”. Bizony, bizony, ez komoly probléma. Mit lehet erre mondani? Próbáltam meggyőzni, hogy leleményes az a nyuszi, majd csak kitalál valamit, de éreztem, hogy nemigen hisz nekem.

Többet nem hozta szóba a „nyuszi ügyet”. Valószínűleg magában elrendezte, hogy idén bizony nem jön a nyuszi, az a szegény öreg, jobb is, ha otthon marad, úgy nem lesz „koronás”.

Húsvét előtt, amikor összekészítettem a csomagocskákat az unokáknak, csalódottan tapasztaltam, hogy a legkisebbnek vett mesekönyv és csokinyuszi sehogyan se fér bele az e célra készen megvásárolt díszes zacskóba. Fél órán belül várható volt a fiam, hogy beadja a számunkra vásárolt élelmiszert és rohanjon tovább. Neki kellett odaadnom az ajándékot, hogy időben célhoz érjen. Csupán egy közönséges papírzacskót találtam, mely alkalmasnak bizonyult. Járvány ide, járvány oda mégse vihet a nyuszi ilyen semmi kinézetű ajándékot! Összeszedtem az unokák szórakoztatására használatos filctollakat, és egy jó nagy maszkos nyuszifejet rajzoltam a zacskóra a poén kedvéért és kisunokám megnyugtatója. Csak a nyuszi két szeme mosolygott ki a szabályosan feltett, orrot-szájat takaró maszkból.

Húsvét hétfőn aztán hívott a fiam, hogy a leányka beszélni akar velem.

- Képzeld, jött a nyuszi! Neki is van maszkja, mint nektek. Az ajándékot is kint tette le a teraszajtóhoz. Okos nyuszi! - lelkesedett. - És még le is rajzolta magát az ajándékra, hogy lássam rajta a maszkot, és ne féljek, hogy koronás lesz.

Hát így lett 2020 húsvéti nyuszija karantén nyuszi. Tartok tőle, hogy a Mikulás is kénytelen lesz idén maszkban beülni rénszarvasok vontatta szánjába.